

אולם, בעת שהדסה מור פירסמה את הרומן האוטוביוגרפי שלה, העסיקו את הציבור לא רק פרשיות-האהבים של דיין, שנחשפו בספר. להט לא פחות הוויכוח סביב זכותה של סופרת לחשוף בפומבי את עלילות-האהבה שלה עם דמויות ציבוריות מוכרות, שאייאפשר לטעות בזהור. תן. היו שהגנו על זכותה זו, והיו שביקרו אותה על כך קשות. כך או כך, סיפך רה הפך להיט ונחטף לחמניות חמות. לא במעט בזכות התיאורים החושניים והארוי טיים שנכללו בו.

„הגברת שלא

ננקוב בשמה”

השבוע מצאה את עצמה הדסה מור בדיוק באותו מצב שבו העמידה את דיין לפני 15 שנה. הפעם היתה זו היא שזוהתה כגיבורת שיר שנכתב בהשראת ביקור של המשורר אצלה. ושוב סערי הוויכוח בחוגי הבורסה: איך הוא יכול לעשות לה את זה? האם אין גבול לחרות המשורר?

כשהתבקש אריה זקס להשיב על שאלות

הדסה מור

... וחולמת אלופים ואלוף נעוריה...

אלה, אמר: „השיר הוא לא-כליכך על הגברת שלא ננקוב בשמה. השיר נאמן לכותלת שלו, והוא דן בנשים משוחררות באופן כללי. השיר מעניין אותי רק במי דה שהוא לא דן בגברת זו או אחרת, ולא בעניין הזה. הפרטים האישיים המופיעים בשיר אינם חשובים. מה שחשוב הוא המי דה שבה מצטרפים הפרטים לתמונה כללית.

„השיר הוא חלק מסידרה של סוגנות, שיתפרסמו בספר שאני עומד להוציא לאור, ושייקרא עזרת נשים. הרעיון הכללי של הספר היא תערובת של כמה וכמה נשים בשיר אחד. לעיתים קרובות היא מתחילה באשה אחת, ונגמרת באשה אחרת. כך גם השיר הזה.

„התגובה היחידה שקיבלתי בירושלים, אחרי פירסום השיר, באה מפרופסור לפי-לוסופיה שטילפן אלי, ואמר שקרא את השיר והתפעל ממנו. הוא התפעל מהצורה שבה קלע השיר למעמד שלם של נשים, ולא לאשה מסוימת זו או אחרת. זהו בסך-הכל קולאז' של פרטים שצירפתי תי יחד.”

להדסה מור עצמה כמעט שלא היה ספק שהשיר מתייחס אליה. נראה שהיו לה גם סיבות טובות לחשוב כך. אבל היא לא כעסה על זקס. להיפך, אמרה הדסה: „זכותו של כל אדם לכתוב, אם הוא מר-גיש דחף לכתיבה. אם אריה זקס הרגיש שהוא צריך לפרסם את השיר הזה, אז איך לי טענות נגדו, למרות שאני לא מאושרת מהפירסום. אני נגד הגבלת זכור יות מכל סוג שהוא — אם זה הגבלת זכויות האזרח, או הגבלת חופש היצירה.” וכך, אחרי שהנציחה את עצמה בספי-פרת העיברית הונצחה הסופרת עצמה גם בשירה העיברית.

במדינה

(המשך מעמוד 34)

במיוחד, הלכות תמיד צודק ומקבל את המכסימום מאנשי השירות במפעל. הוא נסע לחוף-לארץ בענייני עסקים ופגש ישראלים בכל מקום בעולם, שמע את תלונותיהם על איכות חיים ירודה בארץ, נפגש עם יוידים ושמע גם מהם רק ביקורת.

למה מולחמה? לבסוף לקח הכל בריצנות, והחליט להקים את התנועה שלו. הגבריה מחלקים לאנשים ברחובות פתקים, הקוראים לציבור להשתמש במילים מנור מסות, לחייך, לשמור על הניקיון. הוא גם פנה אל חברי-הכנסת בבקשה שיחדלו ל-העליב איש את רעהו בישיבות שלהם, ור שיצטרפו לתנועה. נשיא המדינה הקודם, אפרים קציר, היה אף הוא חבר התנועה. אל הנשיא החדש, יצחק נבון נשלחה עתה פנייה להצטרף. כאשר אדם כלשהו עושה מעשה טוב, הוא מקבל מחברי התנועה מעודת-הוקרה.

מה זה מעשה טוב? לענות בנימוס אל שאלה המופנית אליו, לבקש סליחה אם פגע במישהו, להרים קליפה שנוקדה ברחוב. יש גם כמה מושגים בחברה הישראלית שמקומם את אלחנן. „המילחמה ב...”, למשל, למה להשתמש כל הזמן במונח כזה? למה לומר „מילחמה” בי תאונות-דרכים או „מילחמה” בסרטן? הגיע הזמן להפסיק עם המילחמות, להניח מן היד את החרבות הלשוניות והממשיות. „כשמדובר באדיבות, אנחנו כולנו נזקקים, כולנו נמצאים במצוקה”, טוען פרידמן. הוא קורא לאופנה חדשה, אופנת דרך-הארץ. האדישות, עבר זמנה.

פרשות

מיכתב-אהבה

לאשת החשוד

במכתב פרטי

שהגנבים לאשתו, טוען

נידם כי עמר

נגלות את הכר

בחוף ירד גשם טורדני. רוחות קרות גרמו לתושבי ירושלים למהר ולמצוא מחסה. אלא שמזג-האוויר המועד לא הפריע לרינה נידם. רעייתו היפה של יוסף נידם, החשוד בהברחת חומרי-הבלה לישראל ובשיתוף-פעולה עם הפיראיון, לארגן את מסיבת יום-ההולדת של בתה קארין בת השנתיים

ברגע שזה נגע בביטחון-המדינה ובחיי ילדים רבים, לא חשבתי פעמיים וסיפרתי את כל הידוע, ואפילו לא לקחתי מהם פתק בכתב. כי הזמן פעל לטובת הערבים ופחדתי שאם אדחה את הפגישה איתם אז הם בעצ-מם היו רואים שלא באתי לפגישה, ואז תארי לך מה היה קורה בירושלים.

ועוד דבר, תארי לך אם הערבים לא היו מספרים לי, אז באמת היה קורה אסון כבד!

„בעד כל הון...” כל-כך הם סמכו עלי, עד שהיו בטוחים בי שאעשה את כל מה שיגידו לי, אך רינה, מי כמוך מכיר אותי, שבעד כל הון שבעולם לא הייתי פוגע ביהודי. רינה, הייתי חייב לנהוג בלי רשיון, העיקר להגיע לפגישה איתם, וכל התוכנית שלי היתה שלמחרת בבוקר הייתי צריך לבוא לרב-פקד אנקורי, שהוא מכיר אותי די טוב, ולספר לו.

או התחלתי לחשוב, קודם כל התקשרתי למר אנקורי, ואפילו קצין-תנועה בירושלים אישר לי להתקשר, ענה לי איזה קצין אחר, ואמר לי שמר אנקורי איננו, ולכן התחלתי לחשוב והגעתי למסקנה שאת כל הסיפור אספר בירושלים, כי ממילא אנקורי היה מעביר אותי לירושלים. חוץ מזה הזמן פעל לטובת הערבים, תארי לך שלא הייתי מופיע לפגישה, וזה היה הפחד שלי, שאם לא אבוא לפגישה עם הערבים, אז באמת

זיוזי ורינה נידם

„סיכנתי את חיי למען המדינה!”

אני חושב שהיו בעצמם עושים את ההרג. **בינדי עבודה.** האם זה הפרס שמגיע לי? ולא מספיק כל זה, גם בעיתונות, בעזרת האלהות, הכל עוד יתגלה, ואז באמת אני לא רוצה שום דבר, רק דבר אחד וזה לחזור לזרועותיך ולבתנו המתוקה שלנו, זה כל מה שאני מבקש מאלוהים. רינה, אני שוב גותן לך את מילת-הכבוד ואוכיח לך את כל שאמרתי לך בביקור.

האמת, נמאסו עלי חיי עולם תחתון. שוב אני אומר לך, אם יהיה צורך, תראי אותי בביגדי עבודה.

דווקא בפתח של בית-המישפט המחוזי, שר במיגרש הרוסים בירושלים. רינה, לבושה על פי מיטב האופנה האת רונה, הגיעה למקום עם ידידי בעלה, אמר ואחותה. הן נשאו בידיהן קרטונים עם ער גיות-ישוקולד. תוך דקות ספורות סודר שול-חן יום-הולדת בכניסה לבית-המישפט. כשהגיע יוסף נידם, המכונה זיוזי, לבית המישפט, שם ביקש בא-כוח המישטרה להאריך את מעצרו לצורך חקירה. הרשו לו השוטרים ללגום יין ליד שולחן יום-ההולדת ולשאת ברורעותיו את בתו התינוקת, שפרצה בככי קורע-לב.

הפצצה התפוצצה לפני הזמן.

זו היתה תגובתו של יצחק שנדר, מנהל חברת-הבת של אל-על לטיסות צ'ארטר, אל-על שירותי-יטכר, שגדל הוא אחד מנאמניו של יושב-ראש מועצת-המנהלים של אל-על, מרדכי בך ארי, ותמורת נאמנותו זו קיבל את תפקיד מנהל חברת-הבת. הפצצה שאליה התכוון היתה הסקופ של העולם הזה מהשבוע ש-עבר, על שיחה במיסעדה טריאנה, שבה הובאו ציטוטים משיחתו של בן-ארי עם שר-האוצר שימחה ארליך.

התגובות לכתבה היו סוערות במיוחד. בשיחות פרטיות אמר מנכ"ל אל-על, מרדכי (מוטי) הוד, כי הוא מאמין לכל מה שנכתב בכתבה. הוא, כמו כל אחד מעובדי אל-על וארקינ, ידע כי שום עיתונאי או אדם שאינו מצוי כמו בן-ארי וארליך בכל ריני-הרוים של אל-על, לא היה יכול לכתוב כתבה זו.

כאשר, במשך השבוע שאחרי פירסום הכתבה, התבררו אף דברים שאיש מלבד השניים לא היה יכול לנחש, שוכנע מוטי הוד לחלוטין. אחת מדוגמות ה„בישול” ש-איש לא היה יכול לדעת עליו מלבד בן-ארי וארליך, היתה הרמז לכוונה למנות את אריאל וינשטיין כמנכ"ל אל-על. השיחה שהתנהלה, ושצוטטה בכתבה, היתה כדל-הלן:

ארליך: „מה דעתך על אריאל וייני-שטיין?”
בן-ארי: „הוא בחור מצויין.”
ארליך: „אני רוצה להכניס אותו ל-עסק. אולי נמנה אותו לדירקטוריון של תש"ת? יש שם עוד מקום?”
בן-ארי: „כן, זה בסדר.”

רק אחרי שהכתבה פורסמה, התברר כי אכן ויינשטיין מונה כחבר מועצת-המנהלים של תש"ת. התגובה הרישמית הראשונה על הכתבה באה למחרת פירסומה, ביום הראשון הי אחרון. מוטי הוד ביקש פגישה עם בן-ארי, וזו אכן נערכה במישרדו של בן-ארי במלחמת-העופה בנגרוריון. עובדים רבים טוענים כי שמעו את הצעקות הבוקעות מהחדר — החל מהשעה 9.00, עת החלה הפגישה, ועד לשהשעה 10.00. איש אינו יודע בבירור מה נאמר באותה פגישה, שהתנהלה